



Odmev iz Afrike

— mesečnik s slikami —
v pospešovanje afriških misijonov.

Izdaja
Družba sv. Petra Klaverja v Rimu.

—
Leto XXI.
—

Ljubljana 1924.

	Str.		Str.
Uvodniki in sestavki.		Govoreči zvonik o. Ferriere).	44
Zamorčka pozdrav in prošnja (pesem)	1	Pomoč o pravem času (o. Rama)	47
Zahvalno pismo afriških misijonarjev	19	Pri črnem poglavarju (sr. Katarina)	47
Družina v poganstvu	29	Pregled po Afriki	51
Prosite Gospoda!	31	Pod varstvom sv. Jožefa (o. Steinmetz)	62
Molimo, da pošlje Bog delavcev v svoj vinograd!	33	Sv. Brigita in grofica Ledóchowska (škof Gogarty)	68
Grofici Mr. Tereziji Ledóchowski (pesem)	50	Misijonska uganka (o. Carrad)	69
Povesti in popisi.		Domačinke „hčerke sv. Frančiška Asiškega“ (sr. Emeļijana)	71
Božič v Afriki (sr. Marija)	3	Marija pomaga njim, ki v njo zaupajo	74
Ali bom zastoj trkal (o. Janez Zettl)	5	Carovnik (o. Friderik Osterath)	77
Siromašna misijonska cerkvi-ca (sr. Katarina)	9	Zivela „Zveza afriškega ti-ska“ (o. Rama)	82
Rdeče pobarvane (o. Grandin)	13	Sveta noč v Afriki (sr. Fr. Terezija)	83
Kako novokrščenci cenijo sv. mašo (o. Frässele)	14	Cerkev sv. Petra Klaverja na Madagaskarju (o. Falgue-grettes)	86
Vnema za zveličanje duš)	15	Petdesetletni jubilej škofa J. Crouzet (o. Engelvin)	86
Novi misijon križarjev v Afriki (o. Asseldouba)	20	Kako pogani svoje mrličje pokopavajo (o. Spindel)	88
Afriške misijonarke na delu (sr. Luiza Aleksanda)	20	Nenavadno božično darilo (sr. Berhmans)	90
Hvaležnost misijonarjev za poslano sv. pismo (o. Willaert)	23		
Ded in vnuk (o. Correla)	25	Misijonski dopisi.	
Kako se zamorci oblačijo (o. Martrov)	28	Beli očetje.	
Ne prodajajte svojih duš	28	Apostolski vikariat Ruanda (Pismo škofa Classe)	36
Njegov ponos	32		
Kako zamorci praznujejo praznik Srca Jezusovega (sr. Terezija)	35		
Marija, zmagovalka peklen-skega zmaja (o. Jož. Bauer)	37		



	Str.
Očetje od-Sv. Duha.	
Apostolski vikariat Siera Leone (Pismo škofa Gor- man)	41
Apostolski vikariat Sansibar (Pismo o. Blais)	22
Očetje družbe Jezusove.	
Apostolska prefektura Kvan- go (Pismo o. Marksa)	4
Misijon Rodezija (Pismo o. Spendel)	7
Sinovi Najsvetejšega Srca.	
Apostolska prefektura Ekva- torialni Nil (Pismo škofa Vignato)	84
Kapucini.	
Apostolska prefektura Bel- gijski Ubangi (Pismo ško- fa Carnonckel)	53
Oblati Brezmadežne Device.	
Apostolska prefektura Wind- huk (Pismo o. Meysing)	82
Oblati sv. Frančiška Saleškega.	
Apostolska prefektura Velika Namakva - dežela (Pismo škofa Eder)	67
Premonstratenci.	
Apostolska prefektura Zah. Uelle (Pismo o. Asonum)	6
Misijonska družba sv. Jožefa.	
Apostolski vikariat Zg. Nil. (Pismo o. Renkens)	68
Sestre frančiškanke (Mill-Hill).	
Pismo sestre Marale	10

	Str.
Pisma domačinov.	
Pismo katehista Ivana Pidi	62
Pismo katehista Simona Gamli	63
Kratki misijonski dopisi :	
Str. 9, 42 73, 89	
Kronika Družbe sv. Petra Klaverja :	
Str. 32, 64, 78	
Raznovrstno.	
Novoletno voščilo	1
Drobtinice in zlata zrna 9, 10, 23, 40, 46, 54, 73, 89, 96	
Dušna premija 2, 17, 34, 51, 66	
Cvetke spoštovanja hvalež- nosti na grob naše ustanov- viteljice	11, 23
Za praznik sv. Frančiška Sa- leškega	12
Naročila za „Zvezo afriškega tiska“	12
Misijonska sestra ali pomož- na misijonarka ?	15
Iz naše listnice	16, 30, 32
Uslišanja na priprošnjo Mr. T. Ledóchowske, ustanovi- teljice Družbe sv. Petra Klaverje	17, 50, 82
Zveza afriškega tiska	43
Marije, naš vzor	47
Izkaz od Družbe sv. Petra Klaverja razdeljenih mi- sijonskih milodarov v le- tu 1923	55
Laus tibi Domine !	61
Iz Vatikana	65
Sv. kongregacija za razširja- nje vere	66
Predmeti, ki smo jih v letu 1923 poslali v misijone	76
K prazniku sv. Terezije	76
Potovanje naše vrhovne vo-	

	Str.		Str.
diteljice v Spanijo	78	Pripravljen za na pot	26
Listnica uredništva	80	Dve zamorski sestri strežeta za dremavico bolnim za- morčkom	33
Poplačano zaupanje	93	Črni seminaristi pojo v čast Brezmadežni	39
Trije obiski	94	Misijonska cerkva brez zvo- nika	40
Izredna milost	95	Veliko semenišče Belih oče- tov v Utinti	49
Spominjajte se naših dragih rajnkah	96	Krščanska zamorska družina v Bamako	63
Slike.		Misijonar potuje v nosilnici Škof Fleischer s črnimi kan- didatinjami „hčerk sv. Frančiška Asiškega“	72
Sv. Peter Klaver, apostol za- morcev	1	Misijonska kapelica in šola „Naše Ljube Gospe“ v Transvaalu	82
Zamorček	2	Procesija na Madagaskarju ob priliki zlate sv. maše škofa Crouset	87
O. Marks, D. J., s zamorčki v oblekah, darovane od Družbe sv. Petra Klaverja	5		
Siromašna misijonska cerkvi- ca v Keilands-Bilo	8		
Prva karavana misijonarjev- križarjev odpotuje v Afriko	17		
Grofica M. T. Ledóchowska s svojimi prvimi „pomož- nimi misijonarkami“	24		





Odmey iz Afrike

ilustriran mesečnik v
prospeh afriških
misijonov
s prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**



„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, laškem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 lir, 1 dolar. — Naročila in milodare za afriške misijone prosimo naslavljajte na:

Družba sv. Petra Klaverja Ljubljana, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell'Olmata 16.

Za Nem. Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Darovi

od 1. avgusta do 30. septembra 1923.

Za afriške misijone	D 4878·80	Za katehiste	D 194·—
Za sv. maše	2200·50	Za kruh sv. Antona	4962·85
Za stradajoče	58·50	Za Klaverjev vinar	10·—
Za gobavce	15·50	Za otroško zvezo	2·—
Za odkup sužnjev	1758·75	Za mašno zvezo	2443·—
Za botrinske darove	1639·50	Za afriški tisk	945·—
Za zamorčke	907·—	Za Klaverjevo družbo	126·—
Darovi za krščence	674·—	Podporniški prispevki	102·—
Za semenišnike	113·—	Darovi brez določila	2312·15

Za misijone: Župnija Mavčice Din 630·—; neimenovana iz Podbrezij Din 200·—, ista za kruh sv. Antona Din 25·—; za odkup: neimenovan Din 20·—. Po »Glasniku Srca Jezusovega« v Zagrebu Kr. avstr. 100.000·—.

Iskreli »Bog plačaj« vsem blagim darovalcem!

Vsebinska številka 1 in 2: Novoletno voščilo. — Zamorčka pozdrav in prošnja. (Pesem.) — Dušna premija. — Iz misijonov: Božič v Afriki. — Apostolska prefektura Kvango. — Ali bom zastoj trkal? — Apost. pref. Zahodnje Uelle. — Berači ljubega Boga. — Siromašna misijonska cerkva. — Drobtnice. — Kratki misijonski dopisi. — Tistim, ki imajo z bolniki in trpečimi sočutje. — Cvetke hvalečnosti in spoštovanja na grob naše ustanoviteljice, gr. Marije Ter. Ledóchowske. — Za praznik sv. Frančiška Saleskega. — Nova naročila za »Zvezo afriškega tiska«. — Rdeče pobarvane. — Kako novokrščanci cenijo sv. mašo. — Vnema za zveličanje duš. — Misijonska sestra ali »pomožna misijonarka«? — Iz naše listnice. — Popolni odpustek. — Rešitev zastavic. — Slike: Sv. Peter Klaver. — Zamorček. — P. Marks, D. J., z zamorčki. — Siromašna misijon. cerkva.

Cenjenim naročnikom.

Vljudno naznanjamo, da stane naročnina za leto 1924 za »Odmev« 8 Din. in za »Zamorčka« 5 Djn. Kdor pa je poslal več, se je porabilo za dobro stvar, in tem izrekamo naš pristrčni »Bog plačaj«.

Ljubi naročniki! ostanite nam zvesti in obnovite naročnino takoj ob začetku leta, če tega še niste storili. Priporočajte povsod »Klaverjev koledar« 1924 (cena 4 D), ga še imamo.



Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev, prosí za nas!

ODMEV IZ AFRIKE

Katoliški mesečnik za
pospeševanje afriškega
misijonskega delovanja

V zvezi z mnogimi afriški-
mi misijonarji urejuje:

Klaverjeva družba

Blagoslovljen po pa-
pežih Piju X., Bene-
diku XV. in Piju XI.

Družba sv. Petra Klaverja želi vsem ljubim
dobrotnikom in naročnikom
srečno in blagoslovljeno novo leto!



Zamorčka pozdrav in prošnja.

*Tesno mi utriplje srce, ko vam prinašam pozdrave,
pozdrave svoje in bratov in sester iz preko-
morske daljave.*

*O, ne obrnite se proč! Res črno je moje telo,
a v prsih mi bije srce, udano Bogu zvesto.*

*In dasi je črn obraz, pa čisto je moje srce,
plameni ljubezni do Jezusa v njem planté;
premnogo pa mojih bratcev in malih sestrá
o Bogu predobrem v nebesih ničesar ne zna.*

*Premnog še v malikovalstva temi sedi,
ker mašnika ni, da ga pouči, razsvetli,
in cerkve nima, nikake molitve ne zna,
ki bi mu sprosila milost, pomoč iz nebá.*

*Neznano mu je Marije ljubezni polno srcé,
o Božjem presladkem Detetu ničesar ne ve,
ničesar o angelcih varuhih, ki nam zvestó
podnevu, ponoči povsodi ob strani so.*

*O vsi vi, ki že prave vere gori vam luč,
o glejte, vi do nebes imate v rókah ključ:
z darovi odpirajte, z verno molitvijo
tem revnim zamórkóm vrata v presveto nebo.*

*Če cerkve sezidajo z vašo jim pomočjo,
če šole očetje jim misijonarji odpro —
kakó bo vse novo, srečnejše življenje pri nas,
koliko molilo hvaležno jih bode za vas!*

*In kadar vam bleda smrt zatísne oči,
pa mnog iz nebes vam zamorček naprot pohiti:
»O duša, ti meni odprla si vrata v nebo,
zdaj Jezus sam to dobroto poplačal ti bo.«*



Dušna premija! V namen naših naročnikov in
dobrotnikov opravijo afriški misijonski škofje
in misijonarji letno 500 sv. maš.



Iz misijonov.



Božič v Afriki.

Piše s. Marija, misijonarka-usmiljenka.

Naš Božič nas je letos živo spominjal božičnih praznikov v prvih časih krščanstva: 46 otrok in štirje odrasli so bili ob tem prazniku krščeni. Med odraslimi je bila stara mamica, ki je v svoji gorečnosti navzlic temu, da je slepa, prišla vsak dan pol ure daleč k nauku. Druga je bila poprej protestantka; pa je slišala od svojega vnuka o naukih katoliške vere ter je prišla v misijonsko postajo in prosila, naj bi jo poučili v pravi veri. Neki starček je prebil večino življenja v tujini; a ob koncu življenja je, kakor pravijo tukajšnji domačini, »pobral svojo dušo«, to je: prišel je nazaj v domače kraje, da bi tu umrl. Nekega dne je zaprosil v misijonu za stanovanje ter se ponudil, da hoče za to pomagati pri raznih lažjih delih. Tu je spoznal sv. vero in se je je vestno oklenil.

Dne 24. decembra ob treh popoldne je bilo v cerkvi zbranih 50 teh izvoljencev. Vsi so bili oblečeni v bele lambe¹, katere jim je oskrbela Klaverjeva družba. V vsaki drugi klopi je sedelo pet teh na sv. krst čakajočih, v vmesnih klopih so sedeli botri in botrice. Tudi šest prav malih otrok, med njimi dva dvojčka, se je slovesnosti udeležilo, ne da bi jo bili najmanj motili. Slovesnost je bila izredno ginljiva. Nato so bili novokrščenci preprosto, a presrčno pogoščeni.

Zvečer ob sedmih so se zbrali novokrščenci in prvoobhajanci spet pri nas, da bi počakali na polnočnico. Vsak je nosil s seboj svojo potno prtljago: skupaj zvito preprogo iz rogozovine, ki naj bi služila za postelj, in belo prazniško lambo. Preproge so razgrnili po tleh šolske sobe; po skupni večerni molitvi so legli počivat do enajstih. Komaj pa se je oglasil zvon, so bili že vsi pokonci. Zunaj je lilo kakor iz škafa, zato so bele lambe zvali in jih vzeli pod pazduho, čez glavo pa so potegnili nepremočljive lambe iz rafie². Pa so se napotili v procesiji čez temno šolsko dvorišče proti cerkvi. Tam so si pod stopnicami pri zvoniku oblekli prazniška oblačila. Potem so se vtopili v

¹ Lamba je navadna obleka Malgašev, velik robec, ki ga vržejo čez ramo in ogrnejo z njim telo do kolen.

² Rafia je neka rastlina; iz njenih žil pletejo obleko.

skrivnosti sv. noči. Mogočno je vplivalo na nje skrivnostno svetišče, s palmami okrašeno, v morju luči toneče. Vse njih misli so se zbirale ob Božjem Detetu v jaslicah, postavljenih v nalašč za to prirejeni kameniti votlini. Gotovo je Božje Dete imelo veliko veselje s temi preprostimi srci kakor nekoč s preprostimi pastirci v Betlehemu. Ob glasovih pobožnih, srce dvigajočih pesmih je pristopilo 70 Malgašev prvič k mizi angelski, da pod podobo kruha sprejmejo v se svojega Gospoda in Boga.

Le prenaplo so minili slovesni trenutki, le prekmalu je bila končana sv. daritev, so ugasnile sveče. — Vsak je spet poiskal pod stopnicami svojo vsakdanjo obleko ter legel v šoli na rogoznico, da tam počaka jutra.

Sv. obhajilo moramo pogostoma sprejemati; zakaj duši zmanjka moči in poguma, če je ne podpira, krepča in navdušuje Najsvetejši zakrament.

(Sv. Ciprijan.)



Apostolska prefektura Kvango.

Častiti o. Marx iz Družbe Jezusove piše iz Ngove.

Naša misijonska pokrajina je zelo obsežna. Imamo že 120 šol, pač lepo število, če pomislimo, da se je ta misijon začel šele pred malo leti, sredi med vojno in ob najtežavnejših razmerah. A božji Zveličar je delo prvih misijonarjev prav očitno blagoslovil.

V misijonišču se okoli 200 otrok pripravlja na sv. krst. Okoli 100 jih je že krščenih, te sedaj še dalje poučujemo.

Cerkev, šola, stanovanje za misijonarje in otroke — vse je narejeno iz lesa in ilovice in s slamo krito. Vse zelo preprosto in skromno, da ne rečem siromašno.

Naši Bajaki so prav prijazno ljudstvo, a brez odločnosti in pravega veselja do dela, zato jih je treba voditi z odločno roko. Brezskrben, z vsem zadovoljen narodič.

Prvih šest tednov sem bil skoro vsak dan bolan in nisem mogel skoro nič delati, ker sem radi klime hudo trpel. Ko sem to pretrpel, sem se podvizal, da sem obiskal kar največ naših šol. Tako sem bil četrta leta neprestano na poti od vasi do vasi. Skoró vsak dan je bilo treba peš potovati do sedem ur. Zdaj sem se vrnil in ostanem nekaj časa doma, da bo še tovariš obiskal svoje vasi in šole. Godi se mi čisto dobro; prav zadovoljen sem med temi črnici in si še nič ne želim nazaj v Evropo.

Pripomba uredništva. Žal, komaj štiri mesece za tem pismom smo dobili nenadoma poročilo iz njegovega misijona: »Padel je junak na misijonskem polju, pater Marx je umrl, podlegel je zahrbtni mrzlici v dveh dneh. Pater Marx je bil eden najhrabrejših naših misijonarjev. Zgodb sv. pisma, katere tiska Vaša družba za njegov misijon, ne bo več videl. Naj v nebesih z molitvijo nadaljuje svoje delo.«



O. Marks, D. J., z zamorčki v oblekah, katere jim je prinesel iz Evrope (darovane po Družbi sv. Petra Klaverja).

Ali bom zastonj trkal ?

O. Janez Zettl, oblat sv. Frančiška Saleškega, piše v decembru lanskega leta naši vrhovni voditeljici iz apostolske prefektуре Namaqua.

Kakor toliko drugih, se zatečem tudi jaz k Vaši družbi, prvič in s strahom. Upam, da ne bom trkal pri Vas neusliščan.

Najprej se Vam, gospa grofica, moram predstaviti. Sem misijonar pri Hotentotih v južnozahodni Afriki. Oskrbujem pokrajino kakih 80.000 štirjaških metrov, torej večjo kot je vsa Belgija. Različna plemena bivajo v tej pokrajini: Hotentoti ali Bondeli, Bušmani, ki so še zelo odljudni in na zelo nizki stopnji omike, Hereri in Ovambi, ki prihajajo v te pokrajine od severa. Govorijo v teh krajih: angleško, nizozemsko, nemško in domače jezike: namansko, herersko in ovamsko. Na

postaji Keetmanshoop sem sam in dve sestri oblatinji sv. Frančiška Saleškega. Misijonišče je izredno siromašno in, kakor se zdi, od blagih dobrotnikov misijonov skoro čisto pozabljeno, dasi ne vem, kaj je temu vzrok. Zadnja leta smo ob vednih vstajah in vojnah hudo trpeli. Še nedavni punt Bondelov je prizadejal misijonišču mnogo škode.

Tukajšnji prebivalci so potujoči pastirji. Tako je treba mnogo truda, da jih misijonar kje globoko v puščavi najde ter jim sv. vero oznanjuje. Bilo bi toliko dela! Vsekakor bi bilo treba ustanoviti podružnice ter jih redno obiskovati. Toda s čim? — Do sedaj še nisem mogel spraviti toliko skupaj, da bi kupil konje in kak voziček. To stane denar! En konj 10 do 15 angleških funtov. Goreče prosim že vse mogoče svetnike, naj bi mi pomagali. — Dalje bi trebalo vzgojiti katehiste, če hočem, da bo misijonsko delo napredovalo in bo trajno. Katehiste pa je treba plačati, a s čim? — Tisto malo denarja, kar mi ga da apostolski prefekt, zadostuje komaj za živež in za vsakdanje potreščine. Zdaj pa pride še skoro najglavnejša skrb: šola! Res smo sicer eno že z veliko težavo dozidali; a klopi in druga oprava? — Naredili bi pač še tudi te sami, ko bi le les ne bil tako neznanško drag.

»To pa je res berač prve vrste!« si boste mislili, spoštovana gospa grofica. Bodi! Saj prosim za najubožnejše in najbolj zaničevano ljudstvo, za Hotentote. Plačilo blagim dobrotnikom bo tem večje!



Apostolska prefektura Zahodnje Uelle.

Veleč. o. A u s o n u m iz reda premonstranzov nam opisuje v prosvetnem kakor verskem oziru izredno blagonosno delovanje sinov sv. Norberta med zamorci v apostolski prefekturi »Zahodnje Uelle« tako-le:

Sinovi sv. Norberta so duha svojega ustanovnika, ki ga najlaže označimo z besedami: »Delaj in moli!« skozi osem stoletij verno ohranili. Njih največja želja je bila posnemati apostolsko gorečnost tega velikega častilca presvete Evharistije, ki je cele noči prečul v molitvi, podnevi pa je, neutrudljiv misijonar, prepotoval tedaj še paganske pokrajine Francije, Nemčije in Belgije ter oznanjeval sv. evangelij. In njihov trud je rodil lepe sadove tudi v daljnih pokrajinah Afrike. Dokaz temu je misijonišče Bruta v Belgijskem Kongu.

Komaj je prišel škof Nieberding s svojima spremljevalcema, bratoma Avguštinom in Celestinom, v ta kraj, so se z moško odločnostjo lotili dela. Najprej so posta-

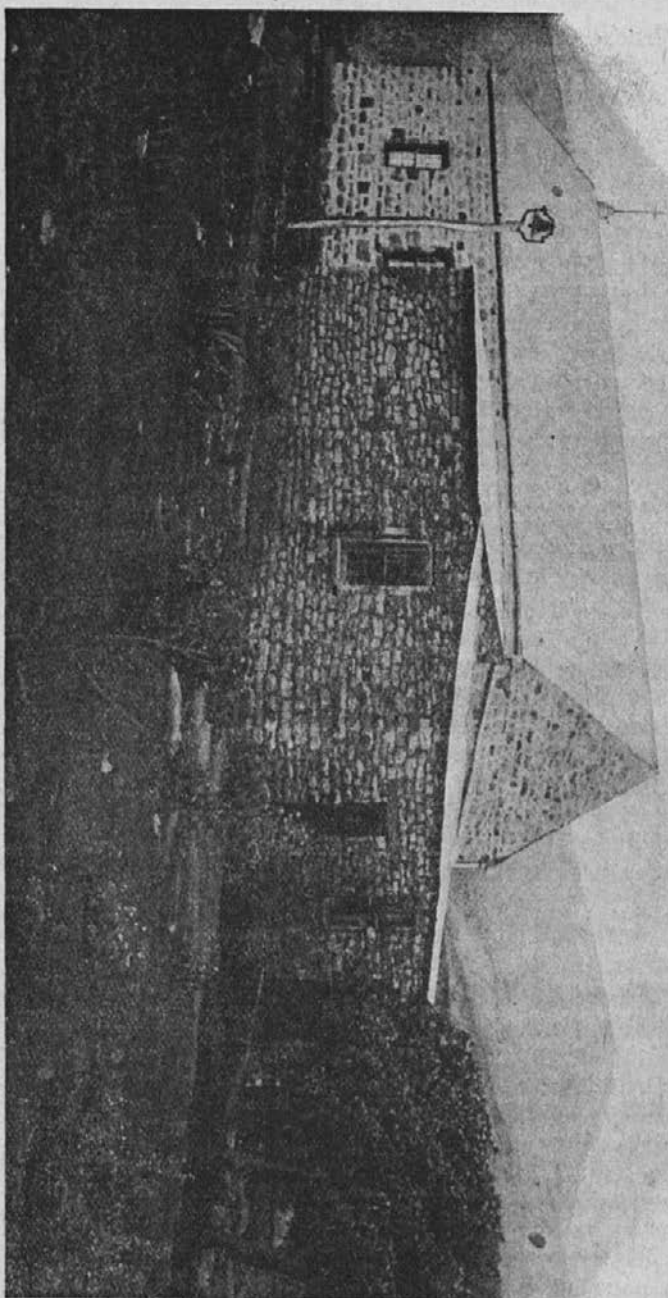
vili v širnem gozdu kapelico in nekaj stanovanj za prvo silo. Zbili so debela skupaj, z listjem pokrili tako stavbo. S svojo nepremagljivo vztrajnostjo so divjo goščavo naokoli kmalu odstranili. Že v sledečem letu so postavili kamenito kapelico in prav tako hišo s kuhinjo in s shrambami. Le streha je morala biti še iz listja, ker je z opekarno bilo mogoče pričeti šele l. 1913. A redovniki so hoteli zvesto posnemati svojega očeta sv. Norberta, ki je večkrat govoril s psalmistom: »Gospod, ljubim lepoto tvoje hiše in kraj, kjer prebiva tvoje veličastvo.« Leta 1914. je brat Celestin, spreten stavbnik, naredil načrt cerkve v romanskem slogu. Z delom so takoj pričeli, leta 1915. je cerkev stala.

Več misijonarjev je prevelikim naporom pri delu in njihovi požrtvovalnosti podleglo; toda uspeh, tudi v duhovnem oziru, je prav tolažil. Svoječasno so pristopile ob nedeljah po 4 osebe k mizi Gospodovi; zdaj jih pa pristopa 250 ob nedeljah, po 50 ob delavnikih. V misijonišču samem stanuje nekaj sto kristjanov. Ob praznikih pridejo tudi verniki iz oddaljenih vasi semkaj k službi božji. V teh vaseh je 49 kapelic, a izmed teh 12 ni več porabnih, ker so že preveč razpadle. Najvažnejši sta kapelici v Cibiji in Baubilih, ki sta iz kamena zidani. V juliju 1921 je spadalo k Buti 2400 kristjanov; porók med kristjani je bilo 500. Duhovniki in trije bratje stanujejo navadno v glavni postaji, kjer biva tudi g. apostolski prefekt. Tudi sestre redovnice upamo dobiti.

V tej misijonski postaji je zelo pogosta bolezen pljučnica, tudi jetika; v nekaterih krajih tudi gobavost, dočim spalna bolezen ali dremavica tukaj, hvala Bogu, ne razsaja. Za živež je tukaj hudo. Dvesto mož dela v opekarni, v plavžih in na polju, kjer pridelujemo krompir; od tega misijonišče za silo živi.

Berači ljubega Boga.

P. J o h. S p e n d e l, predstojnik katoliških misijonarjev v severni Rodeziji, izreka srčno zahvalo za podporo, poslano mu od Družbe sv. Klaverja, ter obeča, da bo v svojih molitvah prosil vsem dobrotnikom obilnega blagoslova božjega. »Mi misijonarji«, piše dalje, »smo pač večni berači, toda berači za božjo stvar.« Nadalje omenja, kako zelo bi bil potreben zvon za misijonišče v Kasisu, kakor tudi več manjših zvonov za kapelice po misijonski pokrajini. Obljublja, da bo opravil več sv. maš za dobrotnike, ki mu bodo pomagali oskrbeti vsaj skrajno potrebni zvon v Kasisu.



Siromašna misijonska cerkev v Kellands-Bilo (Južna Afrika).

Siromašna misijonska cerkva.

Sporoča s. Katarina, misijonarka v Afriki.

Mi boste li verjeli, da je tabernakelj v naši mali misijonski cerkvi nekakšna posoda za olje, oltar pa iz neobtesanih brun, ki jih s papirjem zakrivamo? Imamo v kapelici le dva majhna kipca, 25 in 30 cm visoka. V stanovanju sester vlada največja revščina. Vso opravo za šest sester tvorita dva stola, katerih noge so z žico povezane — da se ne prevrneta. A vse to nas ne plaši; da le naše delovanje ob tem ne bi trpelo, kar — bodi Bog zahvaljen — do sedaj še ni. Ljudje tukaj zelo hrepene po pravi veri.

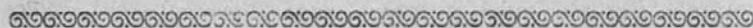


O, kako sladko je, Srce Jezusovo ljubiti in biti od njega ljubljen! Nihče, ki se mu je posvetil, še ni bil pogubljen.

(Sv. Marj. Alak.)

»Ubožcem vbogajme dajati, je seme v dobro zemljo sejati, ki nam hitro dozori; pot v nebesa si pripravlja, kdor ubožcem rad deli.«

(Sv. Avguštin.)



Kratki misijonski dopisi.

Skof Swelus, apostolski vikar v Viktorija-Nyanci, piše januarja lanskega leta: »Prav zdaj bivam v najskrajnejši misijonski postaji mojega vikariata. Leži na vzdolžni postaji jezera. Trije misijonarji delujejo tukaj. V teh neizmernih pokrajinah čaka kakih 50 tisoč paganov, da jim zasveti luč sv. vere. Ta misijon je zahteval že življenje dveh patrov, ki jih je spravilo v grob prehudo pomanjkanje. — V dveh letih so otvorili misijonarji na raznih krajih dežele več šol. Upamo, da se bo v dveh do treh letih število izpreobrnjenecv podvojilo ali potrojilo. — Tukaj je huda suša, tako da se še ptičke trgajo za kapljice, padajoče iz sodov, v katerih vozijo vodo iz jezera, 4 km oddaljenega. Tukaj trpe patri pomanjkanje vode še huje nego kje drugje. Vročina je neznošna in traja skoro vse le-

to. A to jih ne straši. Pod tem pekočim solncem narede dolgo pot, samo da krstijo kako umirajoče dete. Njih življenje je čez mero težavno in na tem kraju pregnanstva pač ne pričakujejo nikakega povračila. — Tolaži me ob trpljenju teh ubogih misijonarjev misel, da živi v katoliški Cerkvi mnogo, mnogo blagih src, ki resnično čutijo za naše uboge zamorce, za nje molijo, darujejo Bogu svoja dobra dela, nam pa pošiljajo podporo. Naj jim presveto Srce Jezusovo povrne že na tem svetu, zlasti pa nekoč v večnosti.«

P. Briant, lazarist, piše iz Port-Dauphina (Port-Doféna) z dne 23. januarja 1923: »S pomočjo podpore, ki nam jo je poslala Klaverjeva družba, bomo mogli cerkvice v Tanandavi kmalu posvetiti. Ko bi mogli zbrati na to slovesnost kakih 1000 kristjanov! Se-

veda bo to zaradi velikih razdalj med posameznimi misijonskimi postajami težko. Prepričan sem, da bi slavnost na črnce dobro vplivala, saj vsak zgled vleče. Ker so vobče dobri, bi se tem prej in rajši odpovedali svojim paganskim šegam in zmotam, če bi videli našo slavnost in naše obrede. Štiri petine otrok pod 15. letom je že krščenih. Pri starejših gre malo težje. Vendar so resnice žejni. Ako bi le sredstev imeli! Potrebovali

bi 30 katehistov, a s čim jih naj plačamo, ko pa nič nimamo!

P. **Grünenwald** iz Reda očetov sv. Duha piše iz apostolskega vikariata Kilimandžaro: »Tukaj v Tangi smo morali na sv. večer imeti polnočnico pod milim nebom; saj v naši kapelici ne bi bilo prostora za deseti del vernikov, ko pa gre v njo komaj 60 oseb. Trebalo bi zidati — a v teh časih draginje skoro ne upamo na to mi sliti.«



Tistim, ki imajo z bolnimi in trpečimi sočutje.

V Kamuli bi bila zelo potrebna bolnišnica za siromašne in stare bolnike. Zelo radi bi se lotili zidave. Po našem načrtu naj bi imela hiša štiri prostorne sobe, vsaka za osem bolnikov. Dve sobi bi bili določeni za kužne bolezni, n. pr. za gobavce; v drugih dveh bi imeli take, ki imajo raka ali gnojne bule, katere razširjajo tako neprijeten duh, da jih v kočah ne marajo. Skrbele bomo za trajno snago. Seveda jim v začetku ne bomo mogli nuditi postelj; ležati bodo morali na rogoznicah, po tleh razprostrtih. Kadar pridejo ti siromaki v misijonišče, jim moramo dati najprej kak velik robec, da se z njim ogrejejo, ker cunje, ki jih imajo na sebi, niso za drugo kot za ogenj.

V hladnem času je tukaj zelo neprijetno; same zmrzujemo, še huje de mraz bolnikom.

Priporočamo se ljubemu sv. Jožefu in blagohotnosti usmiljenih src. Nepréstano nas oblega množica bolnikov ter prosi, naj bi jih sprejeli. Nekateri se še komaj drže pokonci, drugi se plazijo po vseh štirih. In vendar jih ne moremo sprejeti, dokler nimamo prostora zanje. Izven misijonišča pa jih skoro ni mogoče pripravljati za sv. krst.

Sestra **Marala**, frančiškanka, Gornji Nil,
v decembru 1922 in v januarju 1923.



Tele vrstice so vzete iz dnevnika misijonarja, ki se je bil podal na izredno dolgo, zato težavno pot v še nepoznane dele notranje Afrike:

Moj Jezus! Ob vseh mojih pregreških šteje vsak moj korak; ti veš, da so vsi tebi posvečeni. Naj moji koraki odtehtajo moje grehe; izbriši zaradi prvih druge iz knjige življenja.

Cvetke hvaležnosti in spoštovanja na grob naše ustanoviteljice, grofice Marije T. Ledóchowske.

Grofica Ledóchowska je bila ena najlepših duš svete katoliške Cerkve, za katere razširjanje je delovala z neumorno gorečnostjo. Kako čudovito je vršila to delo, ko je podpirala misijone in misijonarje! Zanja je bila smrt brez dvoma združitev z božjim Učenikom, ki mu je v življenju tako zvesto služila. Bolj primerno se mi zdi, da bi zapel ob njeni smrti »Te Deum« kot »De profundis«. Ker je na zemlji neutrudno skrbela za misijone, bo skrbela v nebesih še bolj in nam bo izprosila prav posebnega blagoslova božjega za naše delo.

*P. Kerkhoff, misijonar sv. Jožefa
v Mill-Hillu, Nagalama.*

Plemenita umrla grofica je z moško odločnostjo kakor njena patrona sveta Terezija dovršila v resnici ogromno delo, delo, za katero ji bodo afriški misijonarji vedno hvaležni.

*Škof Spreiter iz Reda sv. Benedikta,
apostolski prefekt v Cululski deželi.*

Samo enkrat sem govoril z rajno grofico. A tisto malo besedi, kar jih je govorila, mi je pričalo, kako je bilo vse njeno življenje le žrtev za zveličanje duš.

Monsignor C. S.

Bral sem za dušni mir grofice Ledóchowske sv. mašo, našim črnim vernikom sem jo priporočal v molitev. Njena misijonska družba je dragocena ustanova in sodelovanje pri njej izredno zaslužljivo, saj zahteva mnogo samozatajevanja. Mi, ki delujemo v vinogradu Gospodovem, vidimo bolj jasno sadove svojega dela in okusimo mnogo sladke tolažbe. Mi se borimo v prvih vrstah; vendar pa si oni v zaledju, ki delujejo doma pri Klaverjevi družbi, pridobe prav toliko zaslug. Uverjen sem, da Vaša častitljiva ustanoviteljica svoje delo, ki mu je za življenja posvetila vso ljubezen in vse moči, zdaj iz nebeških višav varuje in bo pri Bogu izprosila misijonom mnogo blagoslova.

*O. Van Houtte, misijonar šentveldski,
v Leopoldsvilli.*

Za praznik sv. Frančiška Saleškega.

Dne 29. tega meseca praznuje sv. Cerkev praznik »milegega škofa genfskega«. Še čisto mlad duhovnik je v prvih letih svojega delovanja spreobrnil s svojimi prepričevalnimi, v srce segajočimi pridigami 72.000 zagrizenih kalvinistov. V naslednjih letih, zlasti za njegovega škofovskega delovanja, se je to število seveda zelo pomnožilo. A ne samo pridigar je bil sv. Frančišek Saleški; neutrudno je deloval tudi kot pisatelj. Ure in dneve je presedel pri pisalni mizi, knjigo za knjigo je pošiljal v svet. Ne samo ovčice svoje škofije, ne samo svoje sodobnike, ne — ves svet, ljudstva vseh bodočih časov je goreče njegovo srce želelo pridobiti za Boga.

Gorečnost srca je tudi naše misijonarje gnala iz domovine, vedla jih je v mračne pragozdove afriške. Gorečnost srca jih sili, da sede pozno v noč pri pisalni mizi in prevajajo katekizme, zgodbe sv. pisma, pesmarice na zamorske jezike. Toda kaj bo koristil ves trud, kaj vsa potrata časa, če pa te knjige tiskane ne bodo, ker potrebnega denarja ne bo? Častilec sv. Frančiška Saleškega, glej, prelep dar lahko pokloniš sv. Frančišku za njegove krasne spise, ki so morda tudi tvoji duši že mnogo koristili. Daruj kaj za »Zvezo afriškega tiska«! A morda si sam ubog in ne moreš? Pa se udeleži pobožno sv. maše in prosi, naj bi ljubi Bog na priprošnjo sv. Frančiška pomagal, da dobijo misijonarji potrebnih sredstev za tisk knjig, ki črnici tako hrepene po njih.

Darove za »Zvezo afriškega tiska« pošlji na naslov na drugi strani platnic. Bog povrni vsem darovalcem stotero!



Nova naročila za „Zvezo afriškega tiska“.

„Življenje Jezusovo“ v bugandskem jeziku.

O. Renkens iz misijonske družbe sv. Jožefa piše naši vrhovni voditeljici:

»Katekizem, ki nam ga je poslala grofica Ledóchowska preteklo leto, je prva knjiga v jeziku tukajšnjih zamorcev. Večno ji moramo biti hvaležni za to delo.

Smem li prositi, da bi se lotili še drugega dela? Po sv. krstu se vrnejo naši novi kristjani v svoje vasi; pa bi jim kaj rad dal s seboj malo »Življenje Jezusovo«. Zaradi velikih razdalj morejo priti le enkrat, dvakrat na leto v misijonišče, da prejmejo sv. zakramente. »Življenje Jezusovo«, ki sem ga že v njihov jezik prevedel, bi bilo zanje mogočno duhovno orožje zoper napade in zapeljevanja paganov, med katerimi žive. Obenem bi služilo našim katehumenom za duhovno

branje. Moje delo ni obsežno in tisk bi bil gotovo cenejši nego tisk kake druge knjige. Je tudi srčna želja našega g. škofa, da bi delo izšlo. In na koga se naj obrnem, če mi ne usliši prošnje Klaverjeva družba?«

Nedeljski listi in evangeliji.

Škof Givélet, iz jezuitskega reda, apostolski vikar v Fianarantsoi (na Madagaskarju) piše naši vrhovni voditeljici:

»O. Canitrol, lazarist in misijonar v Fort-Dauphinu (Dofénu) mi piše, da upa dobili od Vas novo izdajo nedeljskih listov in evangelijev v jeziku tukajšnjih zamorcev. To bi bila res vesela vest! Bil bi srečen, če bi nam mogli oskrbeti prav veliko naklado; jaz bi prosil za se kar kakih 15.000 do 20.000 izvodov.«



Rdeče pobarvane.

Poroča o. Grandin iz Reda sv. Duha, misijonar v Nigeriji.

O, tudi v misijonih ni doma sama svetost in popolnost, tudi tukaj nastanejo večkrat iz malih vzrokov prav občutne sitnosti. Tak nepričakovan slučaj se je pred kratkim dogodil v vasi Akama, kjer biva kakih 15 krščanskih družin.

Nekega dne so namreč verne ovčice v tamošnji cerkvi debelo gledale, zakaj vse »gospo« so prišle v cerkev na rokah, nogah, licu in ramah rdeče pomazane. Je pa tako barvanje znamenje bogastva in odličnosti in v navadi le ob največjih praznikih, tako star je ta običaj, da se ga nikoli ni upal nihče dotakniti.

»Ako smo kristjani, se vendar ne bomo več držali paganskih šeg,« je rekel neki mož svoji ženi, ker mu to mazanje ni bilo prav nič po volji. A zdaj je bil ogenj v strehi. Vse ženstvo pokonci, na smrt užaljeno. Dolgo so se prerekali sem in tja. In ker moške slabšemu spolu z jeziki seveda niso bili kos, pravi eden pametnejših: »Pojdimo vprašat patra.« A »gospo«, nak'. Taka dolga pot, v taki pasji vročini, nak'. Saj bi se pod pekočim solncem potile, da bi kar lilo z njih. Pot pa bi kmalu umazal rdeče pomazane obraze ter jih prav grdo pokazil. Da bi prišle take pred misijonarja ter se pred njim osmešile, nak'. Naj katehist zagovarja njihovo stvar pri patru.

Možje so torej prišli ter odločno izjavili, da ni malo ni spodobno za krščansko dušo, če se tako neversko grdo namaže. Če se jim to dovoli, se bodo kmalu oprijele vseh paganskih razvad in grdih šeg. Dalje so menili — in tukaj jih je pač najhuje žulil čevelj — da bi bilo mnogo bolj pametno, če bi si bile ženske za ta denar kupile obleko.

Da jim ne bodo dajali več denarja za obleko, če ga razmetavajo za taka ostudna mazila, so se zelo resno zarekli.

Kaj storiti? Najrajši bi se bil smejal. A s tem bi vse pokvaril. Našim črncem taki prepiri niso namreč samo za šalo in kratek čas, ampak zelo resna stvar. Zdaj me razsvetli, sv. Duh, da se ne zamerim ne moškimi, ne ženskam.

Šli smo v cerkev, in razburjeni možje niso mogli še tam utihniti, ampak so se s katehistom dalje prerekali. To je bila moja rešitev. »Kako,« zagrmí nenadoma eden patrov, »še cerkev omadežujete s takimi ničevimi prepiri? Tako vi spoštujete hišo božjo?«

To je vplivalo kakor bomba. Možje in katehist so povesili glave in v hipu umolkni.

Že naslednji dan sem dobil sporočilo: »Vse v redu! Ženske so se odpovedale tej novi »modi«, in mi se v cerkvi ne bomo več prerekali!«



Kako novokrščenci cenijo sv. mašo.

Poroča o. Frassle, misijonar ob Kongu.

Nepopisno izpodbudna in ganljiva je vnema mojih kristjanov in katehumenov v Magandji, s katero daleč prekašajo marsikaterega Evropejca. Nahaja se v oni vasi že nad 300 kristjanov in okrog 500 katehumenov. Vsako jutro ob pol štirih gre eden kristjanov po vaseh ter z majhnim zvončkom kliče vernike skupaj; kajti zvonov, kot ste jih vajeni v domovini, žalibog nimamo. Kako bi pač gledali naši črnici, ako bi mogli dobiti vsaj en večji zvon za našo kapelico. Z majhnim zvončkom torej kliče kristjane in katehumene iz oddaljenih vasi k službi božji. Ko so vsi skupaj, opravijo najprej skupno jutranjo molitev. Ako se nahajam v vasi, pa trkajo najprej na vrata moje kočice, rekoč: »Prišli smo, da se udeležimo svete maše.« In medtem ko molijo, se pripravim na sveto daritev, pri kateri z veliko pobožnostjo slede sv. obredom, pojoč tudi nekatere pesmi, ki sem jih naučil v njih jeziku. Po sv. maši je krščanski nauk, ki traja eno uro. Nato se srečni in zadovoljni vrnejo domov na svoje delo. Nisem jaz zahteval od njih tolikih žrtev, ampak sami pridejo, iz lastnega nagiba; in ko sem jim hotel odsvetovati, vstajati tako zgodaj, so mi odgovorili: Ali nismo kristjani? Naj li začnemo dan kot pagani? In ne bomo li porabili milosti svete maše, dokler jo imamo?



Vnema za zveličanje duš.

Mlad zamorec v Gabunu, Ambrož po imenu, je deloma iz domotožja po rodni vasici, deloma pa iz strahu pred očetom, ki ga je klical domov, zapustil semenišče. Toda kmalu se zopet vrne in srčno prosi sprejema. Premil. gospod škof se končno da preprostiti ter mu dovoli vrnitev. Ambrož se iskreno zahvali za izkazano dobroto, vendar pa pripomni, da bo prišel šele po Božiču. »Zakaj pa ne takoj?« ga vpraša škof. »Glejte, milostni gospod,« odvrne mladenič, »začel sem v vasi deset mladih ljudi in šest starčkov poučevati v sv. veri. In, ker mi je oče misijonar obljubil, priti pred Božičem, da jih izpraša in krsti, zato ne morem priti prej, kot šele po praznikih.«



Misijonska sestra ali „pomožna misijonarka“?

Misijonska sestra in »pomožna misijonarka«, ali je to eno in isto, eden in isti poklic? Ne! Misijonska sestra gre v misijone, »pomožna misijonarka« pa ostane doma; tu žrtvuje vse svoje življenje misijonom in dela v skriti ponižnosti za misijone.

Krasen je poklic misijonskih sester in blagonosen. In vendar govori mnogo vzrokov za poklic »pomožne misijonarke«. Kot dokaz navajam besede izkušnega misijonarja, ki je v nekem predavanju dejal med drugim:

»Svetiljka ne more goreti brez olja. Tako je tudi misijonsko delo že v Afriki se nahajajočega misijonarja popolnoma brezuspešno brez zadostnih gmotnih sredstev, in sicer že zato, ker je misijonar, oslabil vsled mrzlice, v slabem, nezdravem stanovanju in ob nezadostni hrani nikakor ne zmore kaj uspešnega. V takih okoliščinah bi bil njegov poklic izgubljen. Strašne smrtne žetve v afriških misijonih (tako je n. pr. v misijonu Gambezi, kjer delujejo oo. družbe Jezusove, umrlo v 26 letih okrog 60 misijonarjev) ni krivo samo ondotno slabo podnebje, ampak tudi nezadostna pomožna sredstva. Za uspešno delovanje je nadalje potrebna vzgoja otrok, častljiva služba božja, postrežba bolnikov itd. Za vse to pa treba denarja in še toliko drugih reči, ki si jih morajo misijonarji nabaviti v Evropi. Seveda bi se v ugodnih razmerah dalo potem pisem misijonarjev marsikaj doseči; toda to so le kapljice in še ta majhna pomoč pogosto izostane, kakor sem se kot misijonar že neredkokrat prepričal. Eno samo pismo vodstvu Klaverjeve družbe doseže več, kot deset drugih; in to dobro vedo afriški misijonarji. Da, skrbeči materi ni treba niti veliko pisem v daljni tujini in v pomanjkanju živečega sina. Zato misijonarju nihče ne bo zameril, ako na vprašanje: »Kdo misijonom bolj koristi in jim pomaga, misijonska sestra ali „pomožna misijonarka“?« odgovorim v prilog »pomožni misijonarki«. Že dejstvo, da more misijonska sestra v Afriki delovati le malo let in samo na enem kraju, je zelo značilno in naravnost odločilen je pogled na neizogibno potrebo izdatne gmotne podpore, tako da je misijonarka odvisna od »pomožne misijonarke« kakor plamen od olja. Ako je dovolj olja, lahko vzdrži-

jemo veliko plamenov; ko pojema olje, ugaša tudi plamen ali se mora zmanjšati število luči. Naj se torej krasno, plodonosno drevo Družbe sv. Petra Klaverja razvija in razširja vedno bolj, v pomoč in zavetje v stiski in potrebi se nahajajočih misijonarjev in njihovih najrevnejših varovancev v Afriki!»

Mladenke, ki čutijo v sebi poklic za »pomožno misijonarko«, naj se s prošnjo za sprejem zaupno obrnejo na vrhovno voditeljico Družbe sv. Petra Klaverja, Rim (23), via dell'Olmata 16. Pojasnila se dobijo tudi v njeni podružnici, Ljubljana, Miklošičeva c. 3.

Iz naše listnice.

Vneta prijateljica misijonov piše: V torek preteklega tedna me je težila važna zadeva: v nevarnosti je bila čast bližnjega in veliko premoženje. Zatekla sem se k sv. Antonu in ljubim angelom varuhom, naj bi se z njihovo pomočjo zadeva razjasnila. In res se je pokazalo že drugi dan, kako rad sv. Anton stiskanim pomaga.

Delavec z dežele: Rad sem se odrekel vsem pustnim zabavam, da morem poslati svoj prispevek Klaverjevi družbi. Upam, da bom tekom leta mogel še kaj storiti za rešitev naših črnih bratov v Afriki.

Prijateljica misijonov na bolniški postelji: Kaj rada bi več storila za Družbo, če bi le mogla delati in kaj zaslužiti. A zdaj mora zadoščati pač dobra volja. O, da bi ljudje spoznali, kako potrebno je delo za misijone. Čez vse je: reševati duše!

Popolni odpustek.

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja:

2. februarja, praznik Češčenja Marijinega.

24. februarja, praznik sv. apostola Matija.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Rešitev zastavic v Klaverjevem koledarju 1924.

1. Grablje:

O	Č	E	T	J	E	S	V	E	T	E	G	A	D	U	H	A
l	v	e	a	r	d	r	g	l								
o	r	z	h	a	v	n	a	r								
m	o	e	a	z	i	n	a	n								
u	p	r	r	e	k	k	d	k								
c	a	o	a	m	a	a	a	a								

2. Zastavica: Očak Izak in Jakob.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.

**Ako hočeš pospeševati božjo
čast in zveličanje duš, postani**

podpornik(-nica)

Družbe sv. Petra Klaverja!



Kako morem postati podpornik?

Ako imenovani družbi pošlješ letni prispevek treh dinarjev (2 liri, 300 n. Kr.).

Katere dolžnosti imam kot podpornik?

Po svojih močeh razširjati časopise in druge tiskovine Klaverjeve družbe.

Katere koristi imam kot podpornik?

Velike duhovne koristi. Zlasti postaneš deležen obilnih svetih odpustkov. Nadalje stopiš v duhovno zvezo z onimi redovi in misijonskimi družbami, katere Klaverjeva družba podpira. Deležen si tudi številnih svetih maš, sv. obhajil, molitev misijonarjev in misijonskih sester, kakor tudi molitev in dobrih del katehumenov in zamorskih kristjanov.

Kaj mi je storiti, da postanem podpornik?

Pošlji svoje ime in popolni naslov s prvim prispevkom vred Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljano.

Zakaj naj postanem podpornik?

Da si nabiraš zakladov za nebesa; da podpiraš tako potrebne misijone, pomagaš reševati duše in s tem razširjati čast božjo; da zadostuješ za neštetilne grehe današnjih dni, tolažiš božjo jezo in prisiš usmiljenja božjega za domovino.

Odgovor mnogim.

Za svete maše, katere pošljemo č. misijonarjem v Afriko, da jih tam opravijo, znaša štipendij za eno sv. mašo 50 Din. — Kdor ne more toliko poslati, naj vpiše sebe in svoje drage v »Mašno zvezo za Afriko«. Vsak plača enkrat za vselej milodar 3 Din (2 L, 25 am. cts. 5000 n. Kr.) in je deležen 300 sv. maš, katere opravijo vsako leto na namen udov.

Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone.

Družbo sv. Petra Klaverja je z izrečnim dovoljenjem sv. očeta Leona XIII. leta 1894. ustanovila grofica Marija Terezija Ledóchowska. Leta 1910. jo je sv. Stolica končno veljavno potrdila.

Namen družbe je, pomagati pri spreobračanju zamorcev in rešitvi sužnjev s tem, da podpira vse afriške misijone.

Njeni udje. Obsega verski zavod »pomožnih misijonark za Afriko«, katerim se pridružijo vnanji udje, podporniki in podpornice.

Družba se poslužuje treh sredstev. Z besedo in tiskom skuša buditi v vernikih zanimanje in navdušenje za misijone. Verniki naj bi pomagali misijonom z molitvijo in milodari v denarju ali predmetih, ki se rabijo v misijonih (n. pr. oblečke za zamorčke, svetinjice, rožni venci, mašne obleke, kelhi, moštrance itd.). Tudi skuša družba pótém svojih listov vzbujati misijonske poklice.

Družba ima svoje naselbine, podružnice in oddajališča v Jugoslaviji, Italiji, na Češkoslovaškem, Poljskem, Ogrskem, v Avstriji, Švici, Nemčiji, Belgiji, Španiji, na Francoskem, Nizozemskem, Angleškem in v Združenih državah v Ameriki.

Vrhovna hiša Družbe sv. Petra Klaverja se nahaja v Rimu (23), via dell'Olmata 16. Slovenska podružnica v Ljubljani, Miklošičeva cesta 3.

V molitev se priporočajo:

Neimenovan iz Kamne. — Mr. Č., Hum pri Rogatcu. — R. J., Sv. Venčeslav. — H. K., iz Stične. — A. T. iz Podsrede. — A. W., Verd pri Vrhniku. — A. Z. iz Sp. Bele. — I. Bernič, Struge pri Vidmu. — H. Zupan. — Družina Dolenc. — Fr. J. iz N.

Spomin za umrle: † Marija Baš. — † I. Nedjelka in sorodniki. R. I. P.